

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/29/2020
Identifikačné číslo spisu: 6119348031
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6119348031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Merck Sharp & Dohme Corp. so sídlom 126 East Lincoln Avenue, Rahway, New Jersey, Spojené štáty americké, zastúpeného JUDr. Andrea Kús Považanová, advokátka, Elišky Peškové 15, 150 00 Praha 5, Česká republika, proti žalovanému: SANDOZ Sandoz Pharmaceuticals d.d., so sídlom Vérovškova 57, 1000 Ljubljana, Slovinská republika, podnikajúceho na území Slovenskej republiky organizačnou zložkou Sandoz d.d.-organizačná zložka so sídlom Žižkova 22 B, 811 02 Bratislava, IČO: 35 972 301, zastúpenému BEATOW PARTNERS s. r. o., so sídlom Panenská 23, 811 03 Bratislava, IČO: 36 868 841, v mene ktorej koná JUDr. Oliver Weber, ako konateľ a advokát, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 12CbPv/19/2019, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 6. novembra 2019, č. k. 43CoPv/13/2019-405, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 20. augusta 2019, č. k. 12CbPv/19/2019-300, návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol s tým, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že žalobca je majiteľom slovenského dodatkového ochranného osvedčenia č. 35 (ďalej len „DOO č. 35“), ktoré chráni lieky obsahujúce účinnú zložku posakonazol, ktorého doba platnosti vyprší dňa 21.12.2019. Rovnako za nesporné súd prvej inštancie považoval to, že žalovaný je prostredníctvom svojej organizačnej zložky držiteľom registrácie pre výrobok nazvaný POSACONAZOLE SANDOZ 40mg/ml, ktorý obsahuje 40mg posakonazolu ako účinnej zložky. Nakoľko žalovaný podal dňa 31.07.2019 na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky žiadosť ID 17017 o zaradenie lieku do zoznamu kategorizovaných liekov a o úradné určenie ceny lieku pre výrobok POSACONAZOLE SANDOZ (ďalej len „žiadosť“), tým malo dôjsť k bezprostrednému ohrozeniu a porušeniu práva duševného vlastníctva žalobcu vyplývajúceho z DOO č. 35. Inými slovami, hroziace predčasné uvedenie konkurenčného

výrobku POSACONAZOLE SANDOZ na slovenský trh žalovaným malo podľa žalobcu predstavovať nekalosúťažné konanie, ktorým žalovaný bude parazitovať na investícii žalobcu do výskumu, čo je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, je schopné spôsobiť žalobcovi škodu a narušiť fungovanie hospodárskej súťaže na všeobecnej úrovni. Na základe uvedených skutočností sa žalobca nariadením neodkladného opatrenia domáhal, aby súd žalovaného zaviazal:

- a. do 21.12.2019 zdržať sa ponúkania alebo uvádzania na trh v Slovenskej republike, alebo pre tieto účely skladovať alebo dovážať, liek s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S alebo 31/0082/17-S, ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ.
- b. do 1 dňa od doručenia tohto rozhodnutia vziať späť žiadosť ID 17017 o zaradenie výrobku do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku, ktoré podal na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky vo vzťahu k výrobku s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S, ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ, alebo alternatívne do 1 dňa od doručenia tohto rozhodnutia podať žiadosť o vyradenie lieku s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S, ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ, zo zoznamu kategorizovaných liekov.
- c. Žalobca je povinný podať žalobu vo veci samej do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že ním tvrdené a osvedčený skutkový stav bezprostredne ohrozuje, alebo porušuje jeho právo duševného vlastníctva. Podanie žiadosti žalovaným podľa § 10 a nasl. zákona č. 363/2011 Z. z. nemalo podľa názoru súdu prvej inštancie taký vplyv na práva žalobcu, ktorým by došlo k ich bezprostrednému ohrozeniu ani porušeniu jeho práva duševného vlastníctva.

3. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že samotné podanie žiadosti žalovaným neznamená, že žiadosti bude aj vyhovené, ani že žalovaný aj skutočne uvedie na trh liek, ktorý zasahuje do práv žalobcu pred dňom 22.12.2019. Rozhodnutia súdov, na ktoré žalobca poukázal a v ktorých bolo vyslovené, že podanie žiadosti o úradné určenie ceny a úhrady predstavuje porušenie dodatkového ochranného osvedčenia, súd prvej inštancie neuznal ako ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, že nariadením neodkladného opatrenia by došlo k neprimeranému zvýhodneniu žalobcu, ako držiteľa DOO č. 35, pokiaľ by bola žalovanému uložená povinnosť do 22.12.2019 nepodať žiadosť.

4. Určené lehoty vyplývajúce z právnych predpisov upravujúcich konanie o podanej žiadosti žalovaného, podľa súdu prvej inštancie nedávajú predpoklad pre záver o tom, že by o žiadosti nemohlo byť rozhodnuté až po platnosti DOO č. 35. Ani samotné zaradenie lieku do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku ešte neodôvodňuje záver, že žalovaný bude skutočne uvádzať na trh generický liek pred vypršaním platnosti DOO č. 35.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neosvedčil podaným návrhom, že by samotné podanie žiadosti žalovaným bez ďalšieho ohrozovalo alebo porušovalo práva vyplývajúce pre žalobcu z DOO č. 35, keď iba pri ideálnom stave veci by podľa tvrdení žalobcu mohlo dôjsť k uvádzaniu lieku POSACONAZOLE SANDOZ na trh od 01.12.2019, pričom platnosť DOO č. 35 vyprší dňa 21. 12. 2019. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu podľa § 328 ods. 1 C. s. p. zamietol.

6. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením zo dňa 6. novembra 2019, č. k. 43CoPv/13/2019-405, čiastočne späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pripustil s tým, že rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 20. augusta 2019, č. k. 12CbPv/19/2019-300, vo výroku I. v rozsahu, v ktorom zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia o uloženie povinnosti žalovanému do 1 dňa od doručenia rozhodnutia o neodkladnom opatrení vziať späť Žiadosť ID 17017 o zaradenie výrobku do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku, ktoré podal na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky vo vzťahu k výrobku s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ alebo alternatívne do 1 dňa od doručenia rozhodnutia o neodkladnom opatrení podať žiadosť o vyradenie lieku s registračným Číslom ŠUKL 26/0189/19-S ku dňu 15.08.2019

s názvom POSACONAZOLE SANDOZ zo zoznamu kategorizovaných liekov zrušil a konanie o nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti zastavil. Vo zvyšnej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že napriek absencii zákonom stanovenej povinnosti doručiť žalobcovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.10.2019, sp. zn. 3Cdo/120/019), odvolací súd vyjadrenie žalovaného žalobcovi doručil. Nakoľko rozhodnutie o odvolaní nebolo podmienené ďalším vyjadrením žalobcu ako odvolateľa, odvolací súd podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 C. s. p. a bez nariadenia pojednávania rozhodoval o odvolaní žalobcu.

8. Vzhľadom na to, že žalobca už v podanom odvolaní netrval na tom, aby bola žalovanému uložená povinnosť vziať späť žiadosť, ale iba navrhol, aby súd nariadil neodkladné opatrenie v rozsahu bodu I. petitu návrhu, t. j. aby žalovanému bolo uložené zdržať sa ponúkania a uvádzania prípravku POSACONAZOLE SANDOZ na slovenský trh a pre tieto účely jeho dovážania a skladovania do dňa 21.12.2019. V tejto súvislosti odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu ako čiastočné späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a podľa § 370 ods. 1, 2, 3 C. s. p. ho pripustil, čiastočne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a konanie o nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti zastavil. Predmetom konania o nariadenie neodkladného opatrenia zostalo uloženie povinnosti žalovanému do 21.12.2019 zdržať sa ponúkania alebo uvádzania na trh v Slovenskej republike, alebo pre tieto účely skladovať alebo dovážať, liek s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S alebo 31/0082/17-S, ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ a uloženie povinnosti žalobcovi podať na Okresný súd Banská Bystrica žalobu vo veci samej do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o neodkladnom opatrení.

9. Napriek tomu, že bolo odvolaciu súdu z odvolania zrejmé, že žalovaný žiadosť zobral späť a podal novú žiadosť č. 17195 (ďalej len „žiadosť 2“), bol povinný postupovať v zmysle ust. § § 329 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého je pre neodkladné opatrenie rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To znamená, že pri preskúmaní vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bol aj pre odvolací súd relevantný stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zostávajúci návrh posudzoval podľa skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a nebral do úvahy skutočnosť, že žalovaný po vydaní napadnutého rozhodnutia vzal späť žiadosť a podal žiadosť 2.

10. Žalobcom predložený Znalecký posudok č. 19/2019 zo dňa 04.09.2019 priložený k odvolaniu (ďalej len „znalecký posudok“), odvolací súd nevyhodnotil ako novotu v odvolacom konaní podľa § 366 písm. d/ C. s. p. Tento záver odvolací súd odôvodnil tým, že žalobcom predložený znalecký posudok bol vypracovaný dňa 04.09.2019, čo nepreukazuje, že žalobca nemohol znalecký posudok zabezpečiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Znalecký posudok preto nebol dôkazom, ktorý žalobca objektívne nemohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, čo bolo dôvodom, prečo ho odvolací súd pri rozhodovaní nezohľadnil.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci skonštatoval, že nebolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie zaoberal otázkami existujúceho nekalosúťažného konania a hroziacim nekalosúťažným konaním tak, ako to žalobca napádal v odvolaní, vysporiadanie sa súdom prvej inštancie s otázkou, či podanie žiadosti žalovaným predstavuje hrozbu bezprostrednej ujmy na právach žalobcu, na základe čoho je potrebné bezodkladne upraviť pomery strán, posúdil odvolací súd za dostatočné. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preto z tohto dôvodu podľa odvolacieho súdu netrpí vadou nepreskúmateľnosti pre absenciu odôvodnenia.

12. Nesprávne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca navrhoval, aby bola žalovanému uložená povinnosť nepodávať nové žiadosti o stanovenie ceny a úhrady do 21.12.2019, aj napriek tomu, že žalobca žiadny takýto návrh neurobil, odvolací súd vyhodnotil bez zásadnej relevancie na samotné

rozhodnutie. Odvolací súd zdôraznil, že zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie bolo nepreukázanie zo strany žalobcu, že by samotné podanie žiadosti žalovaným bez ďalšieho ohrozovalo alebo porušovalo práva vyplývajúce pre žalobcu z DOO č. 35, a nie vyššie vedené nesprávne konštatovanie.

13. Ministerstvom vypracované „Predpokladané termíny spracovania žiadostí“ vyhodnotil odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie, ako nezáväznú a orientačnú lehotu. Pre doplnenie odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že dodržanie týchto predpokladaných termínov nie je žiadnym spôsobom vynútiteľné a ich nedodržanie nemá žiadny dopad na podanú žiadosť. Odvolací súd vyjadril súhlas so záverom súdu prvej inštancie, že tvrdenia žalobcu o zaradení lieku POSACONAZOLE SANDOZ na zoznam úradne určených cien dňa 01.11.2019 a dňa 01.12.2019 na zoznam kategorizovaných liekov boli len hypotetické a v čase vydania napadnutého rozhodnutia neosvedčené.

14. Odvolací súd sa s poukazom na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 363/2011 Z. z. o rozsahu a podmienkach úhrady liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín na základe verejného zdravotného poistenia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 363/2011 Z. z.“) stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že aj v prípade zaradenia lieku POSACONAZOLE SANDOZ na zoznam kategorizovaných liekov pred 21.12.2019, nemusí byť tento liek aj skutočne odberateľom prístupný, a teda žalovaným aj skutočne uvádzaný na trh v Slovenskej republike.

15. Konanie o žiadosti o zaradení lieku do zoznamu kategorizovaných liekov a úradnom určení ceny lieku je podľa odvolacieho súdu konaním, v ktorom sa rozhoduje, či a v akom rozsahu bude liek uhrádzaný z verejného zdravotného poistenia. Odvolací súd uviedol, že sa jedná o určenie ceny zákonom upraveným spôsobom a postupom a s ohľadom na zákonné cenové limity. Uskutočnenie verejne viditeľného správneho konania pred uvedením generického prípravku na trh zákon č. 363/2011 Z. z. nevyžaduje, ale správne konanie vyžaduje len za účelom kategorizácie lieku z hľadiska verejného zdravotného poistenia.

16. Odvolací súd zdôraznil, že aby išlo o "ponúkanie" lieku alebo "uvádzanie na trh" lieku v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach (patentový zákon), vyžadovali by sa marketingové aktivity súvisiace s reálnou ponukou lieku, či už formou priamej ponuky nemocniciam, lekárňam alebo ďalším subjektom alebo formou inzercie alebo inej propagácie. V súvislosti s "ponúkaním" lieku alebo "uvádzaním na trh" lieku odvolací súd uzavrel, že nie je možné pripustiť až taký výklad, že by tým žalovaný nemohol vykonávať zákonom upravený a predpokladaný postup, akým žiadosť o kategorizáciu lieku a úradné určenie ceny lieku bezpochybné je.

17. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že podanie žiadosti o kategorizáciu a úradné určenie ceny lieku neodporuje ani medzinárodnému a európskemu právu ochrany duševného vlastníctva, ani ochrane v dodatkových ochranných osvedčení pre liečivé prípravky, keďže podanie žiadosti nepredstavuje činnosť pozostávajúcu z výroby výrobku alebo liečiva za účelom uvedenia na trh, ale predstavuje činnosť smerujúcu k zaradeniu lieku medzi lieky uhrádzané z verejného zdravotného poistenia za úradne určenú cenu.

18. V závere odvolací súd vyjadril súhlas aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že samotné podanie žiadosti nie je porušením práv žalobcu z DOO č. 35. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné posudzovať splnenie zákonných podmienok aj s ohľadom na skutočnosť, čo má byť neodkladným opatrením strane sporu uložené, a teda či žalobný návrh neodkladného opatrenia zodpovedá tvrdenému nároku a či skutočne konanie žalovaného môže viesť k žalobcom zamýšľaným účinkom. Žalobca podľa odvolacieho súdu neosvedčil skutočnosť, že žalovaný bude skutočne uvádzať na trh generický liek pred vypršaním platnosti DOO č. 35. Zo strany žalobcu išlo len o domnienky a ničím nepodložené tvrdenia, keď mienil konaniu žalovaného pripísať iné účinky a následky, než jeho konanie skutočne malo. Nakoľko nešlo o reálnu obavu, žalobca tak v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie neosvedčil potrebu úpravy pomerov strán nariadením neodkladného opatrenia.

19. Odvolací súd k žalobcom uvádzanej rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky a ďalších členských štátov Európskej únie uviedol, že pri rozhodovaní konkrétnej veci je potrebné zobrať do úvahy skutkové okolnosti, ako aj právnu úpravu, ktorá sa na daný prípad vzťahuje. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29.04.2011, č. k. 3Cob/127/2011-700, rozhodoval vo veci, keď žiadosť o kategorizáciu bola podaná v novembri 2010 a patent žalobcu bol platný na území Slovenskej republiky až do novembra 2012, čiže sa jednalo o odlišnú skutkovú aj právnu situáciu. V rozhodnutí nemeckého Bundesgerichtshofu z 05.12.2006 vo veci č. X ZR76/05 bol skutkový stav taký, že dodatkové ochranné osvedčenie trvalo do 06.05.2003 a žalovaný už od marca 2003 inzeroval v novinách svoj liek a 09.04.2003 sa prihlásil do farmaceutického informačného systému, ktorý vyšiel k 01.05.2003, teda žalovaný robil priame marketingové aktivity. Haagský odvolací súd v prípade č. 105.007.171/01, spis C07-1306 zo dňa 02.11.2010 taktiež riešil skutkovo odlišnú situáciu, keď doba ochrany patentu mala uplynúť dňa 24.06.2006 a žalovaný nechal v júni r. 2006 zapísať liek do databázy liekov G-Standaard uverejňovaných spoločnosťou Z-Index a uverejnenie sa uskutočnilo v máji 2006, pričom ale G-Standaard nie je zákonom upravený a predpokladaný spôsob kategorizácie, ale je to lieková databáza organizácie, ktorú vlastní asociácia pre rozvoj farmácie. K uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 14.02.2017, č. k. 16CbPv/3/2017-105 a zo dňa 03.07.2018, č. k. 10CbPv/15/2018-514, odvolací súd zdôraznil, že sa jedná o rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemajú pre odvolací súd záväzný charakter. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho a zdôraznil, že nemá dôvod sa od nej odkloniť.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že odvolanie bolo žalobcom podané proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, pričom už v čase jeho podania bolo rozhodnutie o návrhu žalobcu v časti, ktorú odvolací súd podľa obsahu posúdil ako čiastočné späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nevykonateľné, keďže žalovaný ešte pred podaním odvolania zozbieral žiadosť späť.

21. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. V rámci podaného dovolania žalobca namietol nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že mu neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného v dostatočnej lehote, ktorá je 10 dní podľa § 374 ods. 1 C. s. p., pretože odvolací súd vydal napadnuté uznesenie za dobu kratšiu ako 1 deň odo dňa doručenia vyjadrenia žalovaného a navyše bez informovania žalobcu o dĺžke lehoty na podanie jeho repliky k vyjadreniu žalovaného. Pochybenie zo strany odvolacieho súdu videl dovolateľ aj v tom, že žalovanému predĺžil lehotu na podanie jeho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu zo 17.10.2019 na 31.10.2019 podľa § 118 ods. 1 C. s. p. a tiež pochybil, keď prihliadol k vyjadreniu žalovaného, ktoré bolo podané dňa 31.10.2019, t. j. viac ako 2 týždne po uplynutí lehoty na podanie vyjadrenia dňa 17.10.2019. Neprihliadnutím odvolacieho súdu k žalobcovej replike a jej doplneniu, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a zásady rovnosti zbraní, ktoré sú chránené čl. 47 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. V predmetnom konaní malo podľa dovolateľa vyjadrenie žalovaného zásadný dopad na napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, nakoľko tento v niektorých bodoch svojho uznesenia priamo odkazoval na argumentáciu žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd nesprávne poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.10.2019, sp. zn. 3Cdo/120/2019, pretože sa jedná o dve odlišné situácie. Z uvedeného dôvodu má dovolateľ za to, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nemožno aplikovať na tento prípad.

24. Ďalej podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne posúdil znalecký posudok predložený žalobcom ako neprípustnú novotu a neprihliadol na neho. K uvedenému dovolateľ uviedol, že žalovaný podaním žiadosti spôsobil žalobcovi škodu a inú ujmu, ktorá v priebehu času narastala. Z uvedeného dôvodu žalobca urýchlene podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, a to v čase dovolenkového obdobia (august 2019), kedy žalobca objektívne nemohol zabezpečiť vyhotovenie relevantného znaleckého posudku v lehote 7 pracovných dní.

25. Za nesprávne považuje dovolateľ potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie odvolacím súdom v súvislosti s výkladom lehôt stanovených pre konanie o kategorizačných žiadostiach vedenom pred Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej tiež ako "Ministerstvo"). Dovolateľ namietol záver, že nie je možné predpokladať, že Ministerstvo dodrží lehoty v konaní o kategorizačných žiadostiach, ktoré sú stanovené v jeho rozvrhu, nakoľko Ministerstvo vždy prísne dodržiava svoj časový rozvrh a opačný záver súdov popiera celú doterajšiu prax Ministerstva.

26. Ďalej dovolateľ vyjadril svoj nesúhlas s konštatovaním odvolacieho súdu, že nie je možné dôvodne predpokladať, že žalovaný bude postupovať v súlade so svojou zákonnou povinnosťou, pretože žalovaný môže porušiť svoju zákonnú povinnosť byť prítomný na slovenskom trhu so svojim generickým liekom ešte počas platnosti DOO č. 35 bez toho, aby sa vystavil zákonnej sankcii. Dovolateľ argumentoval pritom, že žalovaný dobrovoľným podaním žiadosti na seba prevzal zákonný záväzok byť prítomný na slovenskom trhu so svojim generickým liekom odo dňa jeho kategorizácie Ministerstvom.

27. Záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého kategorizačná žiadosť nepredstavovala dokonané ani hroziace „ponúkanie" alebo „uviedenie na trh" v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ patentového zákona, dovolateľ namietol s tým, že kategorizačná žiadosť predstavuje reklamu a propagáciu generického lieku za určitú cenu, pretože kategorizačné žiadosti sú monitorované všetkými potencionálnymi zákazníkmi (nemocnicami a poisťovňami) výrobcu, ktorý podal žiadosť o kategorizáciu vo vzťahu k svojmu generickému lieku. Podaním žiadosti žalovaný de facto oznámil všetkým svojim potencionálnym zákazníkmi, že uvedie svoj generický liek na slovenský trh dňa 01.12.2019, čím neoprávnene zasiahol do žalobcovej exkluzivity, ktorú mu garantuje DOO č. 35. Dovolateľ trvá na tom, že podanie žiadosti predstavuje „ponúkanie" v zmysle ust. § 15 patentového zákona. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR zo dňa 09.12.2014, č. k. 4 Ads 35/2013-63.

28. Dovolateľ trval na tom, že žalovaný svojím konaním porušil medzinárodné právo, ako aj právo EÚ. Poukázal na ustanovenia čl. 5 ods. 2 body iii) a iv) nariadenia (ES) č. 469/2009, v znení nariadenie (EÚ) č. 2019/933 zo dňa 20.5.2019, v zmysle ktorých je ochrana budúcich dodatkových ochranných osvedčení obmedzená tak, že výrobcovia generických liekov môžu vyrábať a skladovať svoje generické lieky a vykonávať s tým súvisiace činnosti v období 6 mesiacov pred dátumom uplynutia doby platnosti budúcich dodatkových ochranných osvedčení. Avšak uvedené sa vzťahuje výhradne na dodatkové ochranné osvedčenia, o ktoré bolo požadované po 01.07.2019. To znamená, že uvedené nie je možné použiť na DOO č. 35.

29. Podľa dovolateľa si odvolací súd nesprávne vyložil zahraničnú judikatúru a v súvislosti s rozhodnutiami slovenských súdov, dovolateľ upriamil pozornosť na mnohé rozhodnutia súdov prvej inštancie a odvolacích súdov v iných konaniach: Okresný súd Bratislava I. a Okresný súd Banská Bystrica nariadili množstvo predbežných opatrení - vid' rozhodnutie č. k. 32CbPv/1/2011-571 zo dňa 20.01.2011; rozhodnutie č. k. 30CbPv/1/2013-288; rozhodnutie č. k. 16CbPv/3/2017-105; rozhodnutie č. k. 10CbPv/15/2018-514 zo dňa 03.07.2018; rozhodnutie č. k. 27CbPv/4/2011-29 zo dňa 27.07.2011; rozhodnutie č. k. 16CbPv/9/2011-485 zo dňa 28.07.2011; rozhodnutie č. k. 35CbPv/4/2011-495 zo dňa 19.08.2011; rozhodnutie č. k. 30CbPv/3/2011-455 zo dňa 21.07.2011; rozhodnutie č. k. 35CbP/6/2011-95 zo dňa 19.08.2011; rozhodnutie č. k. 30CbPv/5/2011-494 zo dňa 06.09.2011; rozhodnutie č. k. 16CbPv/2/2012-383 zo dňa 30.01.2012 a rozhodnutie č. k. 16CbPv/10/2011-382 zo dňa 04.11.2011, rozhodnutie č. k. 3Cob/127/2011-700 zo dňa 29.04.2011; rozhodnutie č. k. 1Cob/163/2014-538 a rozhodnutie č. k. 3Cob/476/2012-585 zo dňa 11.01.2013.

30. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril s tým, že dovolanie žalobcu považuje s prihliadnutím na vypršanie účinnosti DOO č. 35 dňom 21.12.2019 za bezpredmetné a jedná sa len o šikanózný výkon procesného práva zo strany žalobcu ako aj o zbytočné zaťažovanie Najvyššieho súdu SR. Žalovaný zastáva názor, že ak rozhodnutie dovolacieho súdu nemôže prispieť k zmene právneho postavenia dovolateľa, a teda naplneniu práva na spravodlivé rozhodnutie, nie je takéto dovolanie prípustné, nakoľko by týmto bolo nad prípustnú mieru obmedzené právo na právnu istotu.

31. Ďalej žalovaný uviedol, že zo zákona nevyplýva povinnosť doručiť žalobcovi vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. S poukazom na ust. § 329 ods. 1 C. s. p. žalovaný zdôraznil, že odvolací súd, ktorý rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, je povinný umožniť protistrane (žalovanému) vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a k odvolaniu. Z citovaného ustanovenia však nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu umožniť vyjadriť sa žalobcovi k vyjadreniu žalovaného. Ustanovenie § 374 ods. 1 C. s. p. nie je možné použiť na toto konanie, nakoľko ust. § 329 ods. 1 C. s. p. predstavuje osobitnú právnu úpravu (*lex specialis*) vo vzťahu k ust. § 374 C. s. p., ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou (*lex generalis*). Táto skutočnosť okrem iného vyplýva aj z charakteru inštitútu neodkladného opatrenia. Žalovaný skonštatoval, že uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.10.2019, sp. zn. 3Cdo/120/2019, je v plnej miere aplikovateľné na toto konanie a bez akýchkoľvek pochybností potvrdzuje správnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý je v súlade s ustálenou súdnou praxou.

32. Podľa žalovaného z textu odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva, že by tento automaticky prevzal argumentáciu žalovaného z jeho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu, aj keď niektoré časti odôvodnenia odvolacieho súdu korešpondujú s argumentami použitými žalovaným v jeho vyjadrení. K tvrdeniu dovolateľa, že mu nebol daný priestor, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu, žalovaný uviedol, že z obsahu repliky žalobcu zo dňa 15.11.2019 a jej doplnenia zo dňa 19.11.2019 nevyplýva, že v nich žalobca predkladá odvolaciemu súdu nové dôkazy, alebo sa vyjadruje k dôkazom, ku ktorým sa už predtým nevyjadril v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo odvolaní. Nakoľko vždy vznikne situácia, kedy na vyjadrenie žalovaného už žalobca nebude mať priestor zareagovať, čo však nie je možné kvalifikovať ako porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalovaný je toho názoru, že žalobca v dovolaní nevyšvetlil, ako mohlo predĺženie lehoty žalovanému na vyjadrenie porušiť žalobcove právo na spravodlivý proces, a preto považuje túto námietku žalobcu za nepodloženú.

33. Podstatou znaleckého posudku žalobcu bolo osvedčiť, že Posaconazole spadá pod ochranu DOO č. 35. Avšak zodpovedanie tejto otázky podľa žalovaného nebolo dôvodom, prečo súd prvej inštancie zamietol žalobcov návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, preto jeho nezohľadnenie odvolacím súdom ani nemohlo mať vplyv na (ne)úspech žalobcu v odvolacom konaní. Predloženie znaleckého posudku ako prílohy k odvolaniu posúdil žalovaný ako nadbytočné. Žalovaný preto súhlasí s tým, že znalecký posudok nie je prípustný ako dôkaz predložený v rámci odvolacieho konania, nakoľko nespĺňa podmienku podľa ust. § 366 písm. d/ C. s. p.

34. Žalovaný sa domnieva, že nesúhlas dovolateľa s právnym posúdením odvolacieho súdu niektorých skutočností a okolností v predmetnej veci, predstavuje nesprávne právne posúdenie, ktoré možno subsumovať len pod ust. § 421 ods. 1 a/, b/ alebo c/ C. s. p. v spojení s ust. § 432 C. s. p., a nie ako dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ako uviedol dovolateľ. Z uvedeného dôvodu považuje žalovaný aj v tejto časti dovolanie za irelevantné.

35. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril dovolateľ, ktorý zdôraznil, že sa uznesením odvolacieho súdu konanie skončilo bez toho, aby vo veci bola podaná žaloba, a preto je dovolanie prípustné. Nakoľko žalovaný vo svojom vyjadrení nerozporoval, že dovolanie je podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo konanie ukončené, jedná sa o nespornú otázku.

36. Opätovne dovolateľ použil svoju argumentáciu z dovolania ohľadom jeho nemožnosti vyjadriť sa k

vyjadreniu žalovaného k odvolaniu v 10 dňovej lehote a neopodstatneného predĺženia lehoty žalovanému na vyjadrenie k odvolaniu. Napriek tomu, že platnosť dovolateľovho DOO č. 35 skončila dňa 21.12.2019, tak dovolateľ zdôraznil, že v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je podľa § 329 ods. 2 C. s. p. rozhodujúci skutkový stav existujúci v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, a preto žalobca navrhol, aby dovolací súd na skutkové tvrdenia žalovaného neprihliadol.

37. Ďalej dovolateľ uviedol, že opakovane avizoval a nevytlúčil, že sa ochrany svojich práv z DOO č. 35 bude po ukončení tohto konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia domáhať prostredníctvom žaloby vo veci samej. Nesúhlas dovolateľ vyjadril s tvrdením žalovaného týkajúcim sa vzťahu *lex specialis* a *lex generalis* medzi § 329 ods. 1 C. s. p. a § 374 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p., ktoré vyhlásil za irelevantné a trval, že mu postupom odvolacieho súdu v rozpore so zákonom bolo znemožnené vykonať zákonom garantované procesné práva. Odvolací súd podľa dovolateľa porušil zásadu rovnosti zbraní a právo dovolateľa na spravodlivý proces, pretože vyhovel žiadosti žalovaného o predĺženie lehoty zo dňa 17.10.2019 napriek tomu, že odvolací súd bol oboznámený s nepravdivosťou jediného dôvodu, o ktorý žalovaný oprel svoju žiadosť, a následkom toho odvolací súd pochybil, keď zohľadnil tvrdenia žalovaného vo vyjadrení žalovaného zo dňa 31.10.2019, ktoré žalovaný podal cca 2 týždne po uplynutí lehoty k tomu určenej. Ďalej dovolateľ označil, ktoré závery odvolacieho súdu v konkrétnych bodoch odôvodnenia zodpovedajú zhrnutiu tvrdení žalovaného.

38. K dôvodu predloženia znaleckého posudku v odvolacom konaní dovolateľ uviedol, že ním žalobca nemohol skôr disponovať z objektívnych dôvodov, ktoré vznikli bez jeho zavinenia. Preto nešlo o novotu v odvolacom konaní ako nesprávne vyhodnotil odvolací súd. V závere vyjadrenia k dovolaniu žalovaný podľa dovolateľa odkazuje na svoje tvrdenia a dôkazy predložené v inom súdnom konaní, a to v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica, pod sp. zn. 16CbPv/26/2019, a s ním súvisiacim odvolacím konaní, ktoré dovolateľ považuje za novoty neprípustné a irelevantné v dovolacom konaní.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

40. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

41. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

42. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

44. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

45. S poukazom na ust. § 124 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu, dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že uznesenie odvolacieho súdu napáda v časti II. výroku, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti súdom žalovanému, aby sa do 21.12.2019 zdržal ponúkania alebo uvádzania na trh v Slovenskej republike, alebo pre tieto účely skladoval alebo dovážal, liek s registračným číslom ŠÚKL 26/0189/19-S alebo 31/0082/17-S, ku dňu 15.08.2019 s názvom POSACONAZOLE SANDOZ, v spojení s III. výrokom, ktorým odvolací súd priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

46. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

47. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

48. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

49. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. V danej súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018 a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017).

50. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonomdarca tu nepochybné zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

51. Podľa ust. § 336 ods. 1 C. s. p., ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov.

52. Ďalej dovolací súd poukazuje na žalobcov návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa žalobca okrem iného domáhal, aby mu súd prvej inštancie uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, pričom obsahom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bol aj návrh znenia žaloby. Povinnosť podať žalobu vo veci samej sa žalobca opätovne domáhal vo svojom odvolaní. V rámci dovolania dovolateľ opakovane avizoval, že nevyklučuje, že ochrany svojich práv z DOO č. 35 sa bude po ukončení tohto konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia domáhať prostredníctvom žaloby vo veci samej. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že samotný žalobca považoval konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení za konanie, v rámci ktorého nariadené neodkladné opatrenie nekonzumuje vec samu. V danom prípade neodkladné opatrenie nariadené nebolo, nakoľko žalobca neosvedčil potrebu úpravy pomerov strán nariadením neodkladného opatrenia, preto súd prvej inštancie neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej.

53. Okrem iného v dovolaní žalobca tvrdil, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal, aby predišiel ďalšiemu narastaniu škody a inej ujmy. Dovolací súd zastáva názor, že uvedeným neodkladným opatrením nebolo možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Vzhľadom na predmet konania a cieľ sledovaný žalobcom dovolací súd konštatuje, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v zodpovedajúcej časti, nekonzumovalo vec samu, a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa ust. § 333 C. s. p. neodkladné opatrenie zanikne, ak uplynul čas, na ktorý bolo nariadené. V tejto súvislosti dovolací súd na doplnenie uvádza, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol viazaný na DOO č. 35, ktorého účinnosť uplynula dňom 21.12.2019.

55. Vyslovený právny záver sa týka všetkých napadnutých častí rozhodnutia odvolacieho súdu. Žiadny z napadnutých výrokov uznesenia odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania dovolací súd na doplnenie uvádza, že výrok o trovách konania je podľa svojej povahy výrokom závislým, pretože je viazaný na existenciu rozhodnutia o nároku uplatnenom v konaní. Je preto vylúčené, aby sa takýto závislý výrok (pre účely posúdenia povahy danej časti rozhodnutia) posudzoval nezávisle

od samotného rozhodnutia.

56. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

57. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

58. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.